Lieta Nr.A42452806
143/AA43-0332-09/9

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2009.gada 5.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja S.Liniņa,
tiesneses I.Amona un S.Zakrevska,

piedaloties atbildētājas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *I.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *E.Dž.* (*/personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006.gada 15.jūnija lēmuma Nr.1205 atcelšanu, sakarā ar *E.Dž.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 11.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 16.aprīlī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un pieņēma lēmumu Nr.050/PB077500, ar kuru konstatēts, ka *E.Dž.* 2006.gada 16.aprīlī plkst.17:02, Rīgā vadīja automašīnu SAAB 9-3 ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, pa A.Deglava tiltu no Mazās Nīcgales ielas puses Augšielas virzienā, ar ātrumu 87 km/h pie atļautā ātruma 50 km/h. Minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu, - 82 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas ierīci Stalker Nr.26951 ar „slēpto" uzraudzības metodi. Ar šādu savu rīcību *E.Dž.* ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.[8] panta desmitajā daļā, un *E.Dž.* uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

Šo lēmumu *E.Dž.* apstrīdēja, un Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks ar 2006.gada 15.jūnija lēmumu Nr.1205 atstāja spēkā jaunākā inspektora 2006.gada 16.aprīļa pieņemto lēmumu par administratīvā soda piemērošanu *E.Dž.*.

[2] 2006.gada 26.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *E.Dž.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētājs) 2006.gada 15.jūnija lēmuma Nr.1205 (turpmāk arī – Lēmums) atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējs uzskata, ka, noformējot protokolu, nav ievēroti LAPK 248.panta nosacījumi. Protokolā nav iekļautas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai. Saskaņā ar Iekšlietu ministrijas iekšējā normatīvā akta Nr.22 28.6.punktu protokolā bija jābūt minētam amatpersonas uzvārdam, kurš fiksēja braukšanas ātrumu, pielietojot slepeno metodi.

[2.2] Pieteicējs norāda, ka ceļu policija, fiksējot it kā pieteicēja izdarīto pārkāpumu, nav veikusi ne video, ne audio ierakstu, kā tam bija jābūt saskaņā ar normatīvajiem aktiem. Brīdī, kad uz pieteicēju tika sastādīts administratīvais protokols, jaunākais inspektors *G.P.* radara rādījumu nevarēja uzrādīt un aizbildinājās, ka pārkāpums fiksēts ar slēpto metodi. Kā redzams no lēmumā Nr.1205 izklāstītajiem apstākļiem, tad ātrumu fiksējošais policists *A.R.* savā ziņojumā norāda, ka pēc kāda laika aizgājis pie operatīvā transportlīdzekļa, kur pieteicējam uzrādīja fiksēto braukšanas ātrumu. Tie ir klaji meli, jo no tilta puses atnākušais policists uzrādīja citu braukšanas ātrumu nevis 87 km/h (pirms radara kļūdas atrēķināšanas), kas ir loģiski, jo policists pēc vienas automašīnas ātruma fiksēšanas uzreiz fiksē citu automašīnas ātrumu, bet iepriekšējie mērījumi dzēšas. Iekšējā normatīvā akta Nr.22 28.punkts nosaka, ka, pielietojot slēpto metodi pārkāpumu fiksēšanai, visu laiku jāveic video un audio ieraksts. Video ierakstu par it kā pieteicēja izdarīto pārkāpumu, ātrumu fiksējušais *A.R.* neuzrādīja. Lietā nav neviena video vai fotouzņēmuma, nav neviena ieinteresēta liecinieka, kā arī nav neviena cita ticama pierādījuma policijas izvirzītajai apsūdzībai.

[3] Tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos atbildētājs norāda, ka pieteikums ir noraidāms šādu apsvērumu dēļ:

[3.1] Atbildētājs norāda, ka Lēmums tika pieņemts, vadoties no faktiem, kas LAPK 243.panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un, saskaņā ar LAPK 244.panta nosacījumiem, novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[3.2] Atbildētājs papildus norāda, ka policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības administratīvi aizturēt likumpārkāpējus, sastādīt protokolus par administratīvajiem pārkāpumiem, piemērot likumpārkāpējiem administratīvos sodus vai noteiktā kārtībā nosūtīt protokolus pēc pakļautības.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 11.janvāra spriedumu *E.Dž.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu noraidīts. Spriedums pamatots ar šādiem motīviem.

[4.1] Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši LAPK 149.^{8} panta desmitai daļai, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā un pārkāpums ir izdarīts apdzīvotā vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona".

Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs vadīja automašīnu ar ātrumu 87 km/h (saskaņā ar mērierīces pieļaujamo kļūdu 82 km/h), kā to apgalvo atbildētājs, un vai policijas inspektoru fiksētais ātrums 87 km/h ir tieši pieteicēja vadītā transportlīdzekļa braukšanas ātrums.

[4.2] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tiesa lietā konstatē turpmāk norādītos pierādījumus:

[4.2.1] 2006.gada 16.aprīļa administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.PB077500 par Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk tekstā arī – CSN) 114.punkta prasību pārkāpumu (*lietas 31.lapa*), un pieteicēja paskaidrojumi *(lietas 32. un 33.lapa).*

[4.2.2] Ceļu policijas inspektora *G.P.* dienesta ziņojums (*lietas 35. un 36.lapa*).

[4.2.3] Ceļu policijas inspektora *A.R.* dienesta ziņojums *(lietas 37.lapa)*.

[4.3] Izvērtējot minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, Ceļu policijas inspektoru ziņojumiem un paša pieteicēja paskaidrojumiem ir pierādīts, ka pieteicējs 2006.gada 16.aprīlī plkst.17.02 Rīgā vadīja transportlīdzekli SAAB 9-3, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa A.Deglava tiltu no Mazās Nīcgales ielas puses Augšielas virzienā ar ātrumu 87 km/h, ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā (minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 82 km/h), līdz ar to izdarīja pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība LAPK 149.^{8} panta desmitajā daļā.

[4.4] Izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus un policijas inspektoru dienesta ziņojumos minētos paskaidrojumus par faktiem, tiesa priekšroku dod policijas inspektoru dienesta ziņojumos norādītajam faktu izklāstam.

[4.5] Ar administratīvā pārkāpuma protokolu un policijas inspektoru ziņojumiem ir pierādīts, ka pieteicējs brauca ar acīmredzami lielāku ātrumu nekā atļauts pa Deglava tilta pirmo braukšanas joslu, apsteidzot pa otro braukšanas joslu braucošo transportlīdzekli. Tā kā radars Stalker fiksē ātrāko automašīnu no automašīnu plūsmas, bet pieteicēja vadītā automašīna brauca ar acīmredzami lielāku ātrumu nekā atļauts, tad mērierīces mērījums uzrādīja pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu. Tādējādi tiesai nerodas šaubas, ka policijas inspektors ir fiksējis tieši pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu.

[4.6] Tiesas ieskatā pieteicēja argumentam, ka viņam netika uzrādīts ātruma mērierīces rādījums, lietā nav izšķirošas nozīmes, jo tiesa negūst apstiprinājumu, ka tas apstāklis, ka pieteicējam netika uzrādīts radara mērījums, būtu aizskāris viņa ar likumu aizsargātās tiesības. Turklāt ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola sastādīšanai. Tiesa uzskata, ka radara neuzrādīšana vien nav atzīstama par pietiekamu pamatu, lai atceltu pārsūdzēto Lēmumu.

[4.7] No lietas materiāliem redzams, ka pieteicējam policijas darbinieki ir izskaidrojuši apturēšanas iemeslu un darījuši zināmu pārkāptā ātruma apmēru. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējs saprata pārkāpuma būtību un viņam netika ierobežota iespēja izteikt savu viedokli par iespējamo pārkāpto ātruma apmēru ne pirms, ne pēc protokola sastādīšanas. Pieteicējs arī ir izteicis savu viedokli protokolam pievienotajā paskaidrojumā.

Pie tam pieteicējs savos paskaidrojumos nav norādījis, ar kādu ātrumu viņš ir braucis, bet gan tikai norādījis uz viņa sarunām ar policijas darbiniekiem un policijas darbinieku un viņa rīcību attiecīgajā situācijā.

Pie šādiem apstākļiem tiesa nekonstatē pretrunas pieteicēja sniegtajos paskaidrojumos un policijas darbinieku sniegtajos paskaidrojumos, bet gan secina, ka tie viens otru papildina un ļauj noskaidrot pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanas norisi.

[4.8] Saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta desmito daļu par izdarīto pārkāpumu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 40 latu apmērā. Ievērojot to, ka pie konstatētajiem apstākļiem izdodams obligātais administratīvais akts, neparedzot iespējas iestādei noteikt tā izdošanas vai satura lietderību, iestādei nebija nepieciešams izdarīt lietderības apsvērumus soda piemērošanā.

[4.9] Pieteicējs savos paskaidrojumos norādīja, ka Ceļu policijas darbinieki rupji pārkāpuši Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" (turpmāk – Instrukcija) 28.3 apakšpunktu, jo pretēji noteiktajai kārtībai nav veikuši video – audio ierakstu. Pieteikumā norādīts arī tas, ka lietā nav neviena video vai fotouzņēmuma, nav neviena neieinteresēta liecinieka, kā arī nav neviena cita ticama pierādījuma policijas izvirzītajai apsūdzībai. Lietā nav strīda par to, ka šāds video-audio ieraksts netika veikts.

Saskaņā ar Instrukcijas 26.punktu Ceļu policijas inspektori savos ziņojumos ir norādījuši, ka veikuši ceļu satiksmes uzraudzību slēptā veidā. Tiesa piekrīt pieteicēja norādītajam, ka policijas darbinieku veiktā satiksmes uzraudzība pilnībā neatbilst minētās instrukcijas 28.punktā aprakstītajam (izmantot video – audio iekārtu), kādā veidā veicama slēptā uzraudzība. Tomēr tiesas ieskatā minētajam apstāklim nav izšķirošas nozīmes lietā, jo Ceļu policijas inspektori ir pildījuši savus darba pienākumus, izmantojot to rīcībā esošos tehniskos līdzekļus.

Turklāt jāņem vērā, ka Instrukcija atbilstoši Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 1.panta sestajai daļai ir iekšējais normatīvais akts, kas izdota ar mērķi noteikt Ceļu policijas iekšējās darbības organizēšanas

kārtību, lai efektīvāk panāktu viena no Ceļu policijas pamatuzdevumiem – nodrošināt kārtību uz ceļiem, izpildi.

Atbilstoši LAPK 243.pantam pārkāpuma esamību var konstatēt ar vairākiem pierādīšanas līdzekļiem, tostarp ar protokolu un braukšanas ātruma mērierīču rādījumiem, tādēļ videoieraksts vai fotografēšana kā obligāts pierādīšanas līdzeklis tiesību normās nav noteikts.

Tiesa secina, ka visu 243.pantā minēto pierādīšanas līdzekļu kopums var kalpot par pierādījumiem administratīvajās lietās. Tāpēc šajā gadījumā, kad iztrūkst kāds no tehniskajiem pārkāpuma fiksēšanas līdzekļiem (video materiāls), radara mērījums, kas kā tehniskais pierādīšanas līdzeklis ir pamatā šādās lietās, kopsakarā ar citiem minētajiem pierādīšanas līdzekļiem var kalpot un kalpo kā pierādījums administratīvā pārkāpuma esamībai šajā lietā *(salīdzinājumam sk. Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 31.maija sprieduma lietā Nr. A42202304 [13]punktu. Šai motivācijai ir pievienojies arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 27.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-540/2007 [9] punktā)*.

[4.10] Attiecībā par pieteicēja pārstāvja argumentu, ka līdzīgā lietā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks 2006.gada 2.augusta lēmumā Nr.1664 ir izbeidzis lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā pierādījumu trūkuma dēļ (arī tika izmantota slēptā metode bez video-audio iekārtas), tiesa uzskata, ka katrs gadījums jāskata individuāli un iestādes pieņemts lēmums citā, kaut arī līdzīgā lietā, nevar būt par pamatu šīs pašas iestādes pieņemta lēmuma atcelšanai.

Konkrētajā gadījumā nav konstatējams, ka iestādei ar ārējām vai iekšējām tiesību normām ir piešķirta rīcības brīvība. Iestāde, izvērtējot faktiskos apstākļus, konstatēja LAPK 149.[8] panta desmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Tiesa jau iepriekš atzina, video – audio iekārtas neizmantošana nemaina secinājumu, ka iestāde konkrētajā gadījumā pieņēmusi tiesisku lēmumu un pareizi konstatējusi pārkāpumu. Līdz ar to nav nozīmes pārbaudīt otra gadījuma, uz kuru norāda pieteicējs, apstākļus *(sal.sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 27.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-540/2007 [13] punktu)*.

[5] *E.Dž.* ir iesniedzis apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 11.janvāra spriedumu, pārsūdzot minēto spriedumu pilnā apjomā un lūdzot izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību. Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem apsvērumiem.

[5.1] Izvērtējot Administratīvās rajona tiesas spriedumus lietās par ātruma režīma neievērošanas lietām 2007.gadā, jāsecina, ka no 47 lietām tikai piecās lietās pieteikumi ir apmierināti.

Šobrīd Administratīvās rajona tiesas prakse ir tāda, ka, neskatoties ne uz ko, policistiem vienmēr ir taisnība, policistu nepatiesie ziņojumi ir vienīgais patiesais pierādījums, objektīvu pierādījumu neesamība netiek vērtēts kā trūkums, transportlīdzekļu vadītāju iebildumi tiek viennozīmīgi vērtēti tikai kā mēģinājumi izvairīties no atbildības, bet skarbā realitāte sakarā ar nepiemērotu

radaru lietošanu vispār netiek ņemta vērā. Šajā kontekstā pieteicējs vēlas sniegt ieskatu kādā lietā ar videoradaru. Proti, 2007.gada jūlijā pie pieteicēja pēc palīdzības vērsās divi savstarpēji nesaistīti motociklisti, kurus policija apsūdzēja par ātruma pārkāpšanu un bēgšanu no policijas. Viss bija tradicionāli — policija sastādījusi katram divus protokolus, protokoliem pielikumā policistu ziņojumi, kuros šķietami viss ir patiess, neradot šaubas par to, ka policistu teiktais ir ticams. Tomēr esošie videoieraksti nepārprotami pierādīja abu motociklistu nevainīgumu abās nepamatotajās apsūdzībās. Turklāt šie videoieraksti (kaut ar pazudušu skaņu) ir neapgāžams un objektīvs pierādījums krimināprocesiem pret ceļu policistiem, kuri klaji meloja tiesas sēdē pēc tam, kad bija parakstījušies par to, ka brīdināti par krimināatbildību.

[5.2] Pieteicējs uzsver, ka šīs administratīvā pārkāpuma lietas ir zīmīgas ar vairākiem būtiskiem faktoriem. Pirmkārt, policisti protokolos raksta melīgus un nebijušus ātruma rādījumus. Otrkārt, policisti raksta nepamatotus protokolus par nenotikušu bēgšanu. Treškārt, policisti savu nepamatoto protokolu pastiprināšanai raksta nepatiesus ziņojumus. Ceturtkārt, policisti nāk uz tiesu un turpina melot un aizstāvēt savus nepatiesos ziņojumus, līdz tiek paanalizēts videoieraksts un paši apjēdz, ka krimināprocess par melošanu tiesā ir neizbēgams. Piektkārt, abās video lietās netika konstatēti nekādi fakti, kas apliecinātu policijas darbinieku tiešu vai netiešu ieinteresētību, nekādu iepriekšēju pazīšanos vai konfliktus, nekādu labumu no nepamatotu protokolu sastādīšanas.

[6] Atbildētājs ir iesniedzis rakstveida paskaidrojumus par *E.Dž.* apelācijas sūdzību, uzskatot to par nepamatotu un noraidāmu pilnībā. Atbildētājs uzskata, ka ar administratīvās lietas materiāliem pilnībā pierādītas *E.Dž.* darbības Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasības pārkāpšanā.

[7] Pieteicējs uz tiesas sēdi nav ieradies. No pieteicēja ir saņemts iesniegums par lietas izskatīšanas bez viņa klātbūtnes.

Administratīvā apgabaltiesa atzina par iespējamu lietu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

Atbildētājas pārstāve apelācijas sūdzību neatzina un lūdza pieteikumu noraidīt, norādot, ka *M.R.* lieta uz izskatāmo lietu neattiecas, jo minētajā lietā ir atšķirīgi lietas faktiskie apstākļi.

Motīvu daļa

[8] Izvērtējusi lietas materiālus un noklausījusies atbildētāja pārstāves paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] APL 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās

instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu pēc būtības, izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, pārbaudījusi pārsūdzētā lēmuma pamatojumu un apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus, atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to pievienojas pirmās instances tiesas motivācijai (skat. šā sprieduma [4] punktu) un atkārtoti tos pašus apsvērumus nenorāda.

[10] Pieteicējs apelācijas sūdzībā ir norādījis, ka policistu nepareizi fiksētie ātruma mērījumi un fakti protokolos, nepatiesi sastādītie ziņojumi un sniegtās liecības tiesā nonāk pretrunā ar patiesajiem lietas apstākļiem, kad lietas izskatīšanā kā pierādījums tiek vērtēts videoieraksts, tāpēc, pieteicējprāt, tas ir būtisks pierādījums lietas faktisko apstākļu noskaidrošanā.

Atbilstoši LAPK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir fakti, uz kuru pamata tiek konstatēti lietas apstākļi. Fakti tiek konstatēti gan ar pie administratīvās atbildības saucamās personas paskaidrojumiem, liecinieku liecībām, gan tehniskajiem līdzekļiem. Likumdevējs nav noteicis, ka kādam no faktu konstatēšanas līdzekļiem ir priekšrocība attiecībā pret citu līdzekli *(skat. Augstākās tiesas Senāta rīcības sēdes 2008.gada 26.novembra lēmuma lietā Nr.SKA-684/2008 4.6.punktu).* Savukārt LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vadoties no iepriekš minētā, apgabaltiesai šajā lietā neradās šaubas par Lēmuma pamatā esošo pierādījumu pietiekamību, to patiesumu, kā arī atzīst, ka iestāde pierādījumus ir rūpīgi izvērtējusi un nonākusi pie pareiziem secinājumiem par pieteicēja vainu pārkāpuma izdarīšanā.

[11] Izvērtējot pieteicēja norādītos argumentus apelācijas sūdzībā, konstatējams, ka pieteicējs apelācijas sūdzībā ir izklāstījis savas atziņas par Administratīvās rajona tiesas praksi 2007.gadā administratīvo pārkāpumu lietās saistībā ar ātruma pārsniegšanu, kā arī detalizēti aplūkojis uzskatāmus piemērus no savas prakses, taču nav minējis argumentus, kas attiektos uz konkrētās lietas būtību.

[12] Attiecībā par pieteicēja pieminēto *M.R.* lietu, iepazīstoties ar pievienotajiem materiāliem apelācijas sūdzības pielikumā *(lietas 80.-88.lapa)*, apgabaltiesa konstatē, ka minētajā lietā pastāv atšķirīgi apstākļi no izskatāmās lietas. Proti, transportlīdzekļa ātrums fiksēts savādākos apstākļos - ar operatīvajā transportlīdzeklī iebūvētu mērierīci un videofilmēšanu, taču izskatāmajā lietā transportlīdzekļa ātrums fiksēts ar rokas radaru, izmantojot „slēpto" uzraudzības metodi, un administratīvais pārkāpums netika filmēts videoierakstā. Līdz ar to apgabaltiesa uzskata , ka nav nepieciešams salīdzināt minētās lietas apstākļus, lai pārbaudītu, vai ir ievērots vienlīdzības princips.

[13] Saskaņā ar LAPK 286.[14] pantu apelācijas instances tiesas spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11] otrās daļas 1.punktu, 286.[14] pantu un Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2006.gada 15.jūnija lēmumu Nr.1205, bet *E.Dž.* pieteikumu noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja: S.Liniņa

Tiesneses I.Amona

S.Zakrevska